

er netop den Slags Understøttelse, som Vedkommende faar, for at ernære sig og Sine, altsaa netop den almindelige Fattighjælp, saa det forekommer mig rigtigt, at naar der skal være Tale om at ty til Grundlovens Bestemmelser, maa § 4 i det foreliggende Lovforslag rammes af disse Bestemmelser paa en ganske anden Maade, end Kapitel 8 i Forslaget til den almindelige Fattiglov. Et andet Kjendemerke, som Lovforslaget bærer, og som er fastholdt, men i en meget modificeret Form, er jo Statstilskuddet, som møder paa flere Punkter. Det møder saavel i § 2, hvor Talen er om Midler til den frivillige Understøttelse, som gives efter Lovforslagets § 5, som senere, hvor Bidraget efter §§ 3 og 4 gives eller refunderes, halvt af Kommunen og halvt af Staten. Der er i Betænkningen udtalt, at man under andre Forhold paa Bevillingsomaabet finder noget Lignende, som dette kan sammenlignes med; men jeg formaar ikke at se, at dette er rigtigt. De specielle Tilfælde, som ere nævnte i Betænkningen, f. Ex. Skolevesenet, Landvæsenet og Dyrskuer, er det vel rigtigt, at Staten ikke bestemmer, hvorledes de enkelte Beløb skulle anvendes, men Staten bevilger enten bestemte Summer eller yder Beløb efter visse forud givne Lovregler, som til Ex. en Del af Tilskuddet til Skolefondene, medens vi her møde et Tilfælde, hvor den vedkommende Myndighed, der jo er forskjellig baade fra Statsmyndigheden og Kommunemyndigheden, har fuldkommen Bevillingsret over Midler fra Stats- og Kommunekasserne, og det, uden at man i Virkeligheden er i Stand til fra Statens eller Kommunens Side at have væsentlig Indflydelse enten paa Bevillingernes Størrelse eller paa Summernes Anvendelse. Jeg tror dog, at dette er Noget, som vi ikke møde under andre Forhold. Endelig er der et Hovedpunkt, som den ærede Ordfører dvælede udførlig ved, og hvor han mente, at der i Mindretallets Betænkning var gjort ham bestemt Uret, og det er Spørgsmaalet om Udvæjningen, idet Flertallet mener, at det, at lade Staten yde Tilskud, er den eneste rette Vej at gaa, naar man vil komme til en virkelig Udvæjning. Jeg fastholder de Indvendinger, der ere gjorte i Betænkningen, og formaar ikke at se, at den ærede Ordfører har Ret. Han sagde, at det kunde være formelt rigtigt, hvad der fra vor Side er udtalt, nemlig, at Kommunen og Staten ikke har nogen væsentlig Indflydelse paa dette Forhold; men han benægtede, at det var faktisk rigtigt. Det forekommer mig dog besynderligt at ville benægte det. Det er jo i og for sig ikke Kommunens Sag at oprette en Alderdomsforsørgelse eller deslige Anstalter; men jeg vil lade dette Spørgsmaal ligge, og indrømme, at der kan være Grund til at tro, at en Kommune vil gjøre sit Yderste for at fremme saadanne Foreninger; men hvem er det, det kommer an paa, om en saadan Forening skal have Fremgang? Det er Individerne. Nu mente

det ærede Medlem, at det maatte staa meget daarligt til og at det tildels maatte være Kommunens egen Skyld, hvis saadanne Foreninger ikke fandt tilstrækkelig Tilslutning. Det kan jeg ikke indrømme, og det maa dog erindres, at der virkelig i ethvert Fald findes Medlemmer af Samfundet, som principielt ere imod Selvhjælpsforeninger, og som ingen Kommune er garanteret for ikke at have i større Antal; det er paa ingen Maade afgjort, at netop en saadan Forening i en Kommune, der er stærkt bebyrdet, hvor der er stor Fattigdom, vil finde størst Tilslutning. Vil man sige: Kommunen kan og skal have Indflydelse paa Udvæjningen, saa vil jeg dertil sige, at da maa der gives den en virkelig Indflydelse, og man maa ikke lade det bero paa Indvaanerne indenfor selve Kommunen og paa det tilfældige større eller mindre Antal Arbejdere i den, om Bidragene skulle komme Kommunen til gode. Med Hensyn til de forskjellige Vædringsforslag, der ere stillede til det Forslag, som det ærede Flertal ønsker fremmet, skal jeg indrømme, at en stor Del af dem ganske vist maa betragtes som Forbedringer, om jeg end ikke kan indrømme, at de have nogen afgjørende Betydning for, hvorledes man vil stille sig til Lovforslaget. Til § 2 er der foreslaaet enkelte Vædringer. Der er gjort en Vædring — det er mere en Lydeliggjørelse — med Hensyn til Spørgsmaalet om de offentlige Stiftelser, der ere bestaaende, eller som man ønsker omdannede. Det er ganske vist, at Mindretallet overhovedet ikke ønsker, at man skal optage en Bestemmelse om offentlige Stiftelser, og det er et af de afgivende Punkter med Hensyn til Enkeltighederne, der er imellem os, og som vist ikke kan ventes fjernede. Flertallet har, for at ville bøde paa, at der i Begyndelsen ingen Selvhjælpsforening kunde være i en Kommune, villet have, at der strax af Statskassen skulde kunne ydes et bestemt fast Bidrag til saadanne Kommuner eller til Kasserne i saadanne Kommuner. Det er naturligtvis en Bestemmelse, jeg ogsaa maa erklære mig imod; men jeg kan godt forstaa, at man i Konsekvens af det, der forøvrigt ligger i Paragrafen, kan komme til at ønske en saadan Bestemmelse. De Vædringsforslag, der ere stillede til Lovforslagets § 3, ere jo ganske vist de mest indgribende, og det kan heller ikke negtes, at de i flere Henseender giver Paragrafen en Form, saaledes at naar det, der staa i § 3, og en Del af det, der staa i § 4, var det Eneste, der var Tale om, saa vilde det vel ikke møde saa væsentlige Indvendinger; men naar man dog maa foretrække det, der er foreslaaet af Indenrigsministeren, saa skal jeg tillade mig at nævne et Par Punkter, der ikke ere afhjulpne. For det Første er det vedblivende antaget, at enhver Amts- og Sognekommune kan garantere en Forsørgelsesanstalt; men dette er dog vistnok en mindre heldig Bestemmelse, og det er mig ikke bekjendt, at man nu kan gjøre det. (L. H. Nielsen: Det